

SUKURI
on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä
jäsenlehti sisältyen jäsenmaksuun

JULKAISIJA
Vantaan Seudun Sukututkijat ry
<http://www.vantaanseudunsukututkijat.net/>

PÄÄTOIMITTAJA
Maija Parviainen
040 779 1753
maija.parviainen@iki.fi

TOIMITUSNEUVOSTO
Liisa Hautanen, pj.
Kaarina Luiri
Maija Parviainen
Antti Puhakka
Jouko Syväjärvi

AIKATAULUT 2016

Nro	Aineisto	Ilmestyy viikolla
1	26.1.	7
2	12.4.	19
3	9.8.	36
4	1.11.	48

AINEISTOT
Lehdessä julkaistavaksi tarkoitettu
aineisto pyydetään lähettämään
päätoimittajalle osoitteella: Koti-
nummentie 4 C 17, 00700 Helsinki

ULKOASU JA TAITTO
Seppo Mahlman
www.printway.fi

PAINOPAIKKA
Keuruskopio Oy
Keuruu 2016

ISSN 1796-7473, 22. vsk

Kannen kuva

Halkovaraston työntekijöitä
Tuula Urhosen albumista. Kuva
tulee ensi syksyn tapahtuman
valokuvanäyttelyyn, jossa
aiheena ovat ammattiin liittyvät
asut. Kuvia kerätään vielä 15.6.
asti, lisätietoja sivulta 17.

Päätoimittajalta

Miten nuorison saa kiinnostumaan sukuharrastuksesta

Innostus sukututkimukseen herää usein ihmisillä vasta keski-iässä tai viimeistään omien vanhempien hautajaisissa. Miten pystyisimme kertomaan nuorisolle, kuinka innostava ja palkitseva tämä harrastus on? Nuorisolla tarkoitan tässä neljänkymmenen korvilla olevia, vaikka teinejäkin olisi hauskaa saada harrastuksen piiriin. Taitaa olla turha haaveilla kovin nuorten tulevan mukaan sukututkimusyhdistyksen. Heille harrastuspiiri tarkoittaa enemmänkin jotain some-yhteisöä.

Pitkän metsästyksen jälkeen löytynyt kastemerkinä saa meidät sukututkijat hurmaantumaan, mutta nuorempi sukupolvi tarvitsee jotain innostavampaa kuultavaa esivanhemmista. Vetävät tarinat ovat säilyttäneet tenhonsa, vaikka emme enää yövykään leirinuotion äärellä. Vaan mistäpä sitä joka sukuun löytää suuria seikkailuja ja erikoisia ihmiskohtaloita? Niitä me jokainen haluaisimme esitellä sukututkimuksemme höysteenä.

Pikku pilteille voisi tarjoilla jotain vanhanaikaista askartelua tai tekemistä, jota on harjoitettu mummon nuoruudessa. Siinä pitää muistaa, että lapsen kokemuksissa pitäisi olla jotain tarttumapintaa tekemiseen. Käpylehmien värkkääminen ei välttämättä innosta lasta, joka ei kunnolla tiedä, mikä on lehmä tai edes mikä on käpy.

Onnellista on, jos jollain manalle menneellä on sama harrastus kuin nyky-
nuorella. Silloin hänen kanssaan voi jutella siitä, mitä samaa ja mitä erilaista
on siinä harrastuksessa.

Vastaus otsikon kysymykseen minun kohdallani on, etten tiedä. Oman
lähipiirini nuoriso on sitä mieltä, että sukukokous on maailman puisevin
tilaisuus. Mielelläni kuulisin, millaisia keinoja te, hyvät lukijat, olette
keksineet.

Maija Parviainen,
maija.parviainen@iki.fi